

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Opera Mystica V. Ac Mystici Doctoris F. Ioannis A Cruce
Primi Religiosi Discalceati Ordinis B. V. M. De Monte
Carmelo Et Seraphicæ Virginis Theresiæ fidelissimi
coadiutoris**

Juan <de la Cruz>

Coloniæ Agrippinæ, 1639

Capvt XXXI. In quo de Substantialibus verbis, quæ interius spiritui fiunt, agitur, assignatur etiam inter illa & formalia discrimen, & commoda, quæ in se continent, exponuntur: quamque resignatè ac ...

urn:nbn:de:hbz:466:1-37873

*Si anima
decipi no-
lit, debet
esse verum
istarum
inimica.*

consilio admittat. In hac siquidem materia subtile mirabileq; deceptiones accidere solent, ita vt impossibile existimem animam, quæ non fuerit huiusmodi rerum inimica, non posse in multis earum nõ decipi, siue parum siue multum. Et quia de periculis istis & deceptionibus, necnon de necessariâ in illis circumspectione ex professo Cap. 17. 18. 19. & 20. libri huius egimus, non ero hoc loco diffusior. Illud solum dico, præstantissimam securissimamq; in hac materiâ doctrinam esse, nihil illa pendere, etiamsi maximum quid esse appareant: sed in omnibus sese iuxta rectam rationem gerere, & iuxta id quod iam nos Ecclesia edocuit, quotidieque docet.

C A P V T XXXI.

In quo de substantialibus verbis, quæ interiori Spiritui sunt, agitur, assignatur etiam inter illa & formalia discrimen, & commoda, quæ in se continent, exponuntur: quamque resignatè ac reuerenter se in illis gerere debeat Anima, edocetur.

Tertium interiorum verborum genus diximus esse verba substantialia, quæ licet etiam formalia sint, eò quod formaliter admodum imprimantur animæ; in hoc tamen differunt, quia substantiale verbum effectum viuum, substantialemque in animâ producit, quod autem formale duntaxat est, non item. Itaque licet certum sit omne substantiale verbum esse etiam formale: non tamen propterea omne formale verbum substantiale est; sed solummodo illud, quod (sicuti superius diximus) verè realiterque illud imprimat Animæ, quod significat. Vt si Do-

*Discrimen
inter for-
malia &
substantia-
lia verba.*

*Quid sit
substantia-
le verbum.*

minus noster formaliter diceret animæ sis bona; illico substantialiter foret bona, vel si diceret dilige me: cõfestim in se amoris substantiam haberet & sentiret, qui est verus Dei amor: vel si metu consternatæ diceret: noli metuere; magnum continuo animi robur, & tranquillitatem sentiret. Namq; effata & diuina Verba, (vt Sapiens ait) potestatis plena sunt: Et sermo illius potestate plenus est. vnde & substantialiter efficiunt illud in Anima, quod sonant. Hoc quippe illud est, quod Dauid significare voluit verbis illis: *Eccce dabit voci suæ, vocem virtutis.* Atque hoc modo reipsa egit cum Abraham: quando illi dixit: *Ambula coram me, & esto perfectus.* Et statim fuit perfectus, semperque coram Deo circumspecte ambulabat. Et hæc est verborum ipsius in Evangelio potentia, quibus infirmos curabat, & mortuos, duntaxat imperando, ad vitam reuocabat. Et eiusmodi substantialia verba, nonnullis animabus loquitur, quæ tanti sunt momenti & valoris, vt vita sint virtusque animæ, & bonum eius in comparabile: plus enim vnicum illi verbum huiusmodi prodest, quam totum illud, quod vitæ suæ decursu peregit anima.

Quantum ad hæc verba attinet, nihil est quod agat anima, aut ex seipsa tunc velit nec conetur, sed humilem se duntaxat, & resignatam illis exhibeat, liberum suum assensum Deo præbendo: Nec est cur ea respuat, aut vereatur, aut in exequendis ijs, quæ præscribunt laboret, Deus enim ipse istis substantialibus verbis idiplum in ea, & cum eâ operatur, quod secus in formalibus & successiuis accidit. Nec est (vt dixi) quod hic reijcere conetur: effectus quippe eorum, substantiatus, vt sic dicam, diuinisque bonis refertus in Anima manet: quem quoniam passim recipit.

*Eccel. 9. 4.
Substantia-
lia verba efficiunt
in anima
quod sonant.*

Ps. 67.

Gen. 17.

Mat. 23.

*Verba haec
substantia-
lia, nec re-
spondent
nec timor*

cipit, vniuersus eius conatus minor est: nec est quod aliquam deceptionem vereatur: nam neque intellectus, neque cadæmon sese immiscere huic rei queunt, nec malignus iste spiritus ad efficiendum passiuè substantialem effectum, in aliqua Anima, ita vt illi effectum verbiq; sui habitum imprimat; potens est: quamuis animas spontaneo ipsarum pacto sibi traditas manendo in eis velut dominus, possit per suggestionem ad effectus extremæ malitiæ permouere. Cum enim tales animæ voluntaria nequitia essent illi vnitæ, nullo negotio possent illas dæmon ad dictos effectus impellere. Nā experientia ipsa teste videmus, magnā eum animabus etiā probis multis in rebus per suggestionem vim inferre, non mediocrem efficaciam suggestionibus istis suis imprimēdo, quas si non ita essent probæ, multo maiori cum impetu possent inuadere. Effectus tamen ne verisimiles quidem istis, de quibus sumus loquuti effectibus, bonis, imprimere potest: nulla enim comparatio esse potest verborum ipsius, cum Diuinis, omnia Dæmonis verba sunt, ac si non essent verbis collata Diuinis, nec effectus illorum aliquid est, comparatione ad effectus Diuinorum. Nam idcirco dixit Deus per Ieremiam: *Quid paleis ad triticum? numquid non verba mea sunt quasi ignis, & quasi malus conterens petram?* Et sic substantialia ista verba promouent plurimum iuuantque animam ad vñionem cū Deo: & quo interiora magis fuerint, magis etiam substantialia sunt, plusque vtilitatis adducunt Animæ. *Felix fortunataque anima quam DEVS tali verbo fuerit allocutus. Loquere Domine, quia audit seruus tuus.*

(*)

CAPVT XXXII.

In quo de apprehensionibus, quas intellectus, ab interioribus sentimentis, quæ supernaturaliter in anima efficiuntur, recipit, agitur; illorum causa assignatur, & qua ratione se debeat anima in illū gerere, ne viam Diuinā vñionis impediatur; prescribitur.

Consequens est, vt nunc de quarto positionū modo seu genere disseramus, quas dicebamus in intellectum deriuari posse à quibusdam spiritualibus sentimentis, quæ multoties in Anima spiritualis hominis supernaturaliter efficiuntur, quas etiam inter distinctas intellectus apprehensiones recensuimus.

Spiritualia hæc sentimenta distincta, duobus modis contingere possunt. Primi modi sunt, sentimenta in voluntatis affectu. Secundi verò, sentimenta sunt, quæ licet in voluntate quoque sedem habeant; quia tamen intensissima, sublimissima, profundissima ac secretissima sunt, non videntur illam attingere, sed in ipsa Animæ substantia perficiuntur. Veraque multifariam eueniunt. Primi modi, quotiescunque à Deo sunt, sublimissima sunt: Verum secundi modi sentimenta prorsus sunt eminentissima, summæque vtilitatis. Quorum originem & causam, à qua permanant, bonaque opera, propter quæ Deus sublimis ad eò fauores tribuit, nec Anima ipsa, nec qui illius curam gerit cognoscere & intelligere queunt: non enim à quibuscunque operibus, quæ anima peragere possit, nec à considerationibus meditationibusq; ipsius dependent; licet huiusmodi res sint bonæ dispositiones ad illa

P 3.

ob-

Hæc spiritualia sentimenta bifariam eueniunt.

Sentimentis istis origo est prorsus ignota.

B.

Ioannis
Cruce

Opera
Mystica

III

124